

Reservefondet, men kun med Jernbanen — jeg maa bede, som jeg allerede har talt om, at holde disse to Ting klart ude fra hinanden; den ærede Ordfører talte fremdeles om Reservefondets Natur og Betydning og udtalte navnlig, at Reservefondet ikke bestyres, som det bør, naar Capitalerne ikke findes der, saaledes at de ere disponible, naar man har Brug for dem, og den ærede Ordfører dvælede endelig ved det mere Specielle, ved at fremsætte, at Ministeren har disponeret over Midler, som ikke vare tilstede, og til Diemed, til Actier, som heller ikke vare tilstede. Under hele denne Udvikling kom der en ret mærkelig Ting frem i den ærede Ordførers Foredrag, og som oftere er traadt frem i Dyringer vedrørende denne Sag, der fremkom et Par Gange de Dyringer: i en lang Narrække, men det blev rettet til fire Aar; næsten ved alle Leiligheder, hvor jeg har hørt den trufne Transaction angreben, har man fremhævet den lange Tid, for hvilken man bandt; det er altid først ved nærmere Overveelse, naar den naturlige Forstand har indhentet Phantasten i dens høie Sving, at man kommer til Erkjendelse af, at det egentlige Tidsrum var fire Aar, ikke mere og ikke mindre (Tscherning: Det er meget mere); ja, det skal glæde mig at faae det beviist (Tscherning: Det er Noget, den ærede Rigsdagsmand meget godt veed). Jeg maa frabede mig en saadan Grovhed, som at jeg skulde vide Noget og ikke vilde vedkjende mig det. — Der er først herved at mærke, at den ærede Ordfører idelig talte og at der ogsaa i Fleertallets Betænkning idelig tales om Reservefondets Capitaler eller Midler, hvad det nu er for et Udtryk, der bruges — jeg kan ikke nu lede Ordet op — og Talen faldt ogsaa iaften saaledes, saa at hvis Folk har lyst dertil, er der ikke i de strevne eller udtalte Ord Noget, der skal hindre Folk i at troe, at der er disponeret over alle Reservefondets Midler. Men der er jo kun disponeret over den Tilvæert, Reser-

vefondet i de 4 Aar 1861—65 maatte faae; det er en Ting, som jeg maa gjøre opmærksom paa, da man jo ofte seer Exempler paa, hvor let der kan opstaae Misforstaaelser. Dernæst maa jeg bede bemærket, at der kun er disponeret over det virkelige Overskud, det effective Overskud; vi have, som jeg før bemærkede, Leilighed til — Muligheden derved er givet — at gjøre det lidet. Efter hvad jeg her har sagt, saa troer jeg, Thinget vil finde det forklarligt, at jeg ikke har kunnet tiltræde Fleertallets Motivering. Jeg troer, at et Reservefond, foruden den Hensigt at skaffe os en Renteindtægt og at holde en del Penge disponible med nogenlunde kort Barsel, efter sin Natur kan have ganske andre Anvendelser; jeg troer ikke, at jeg siger saa sagkyndige Folk som de andre Rigsdagsmænd, der have Sæde i Finantsudvalget, noget Nyt, naar jeg, som en Anvendelse, der i Almindelighed ikke vil møde nogen stor Modstand, t. Ex. nævner det at holde visse Papirer i Cours, enten fordi det er Statspapirer eller dog Papirer, hvis Synken til en altfor lav Cours vilde medføre store Ulemper for Samfundet, som t. Ex. en eller anden Creditforenings Obligationer. Jeg troer altsaa ikke, at der foreligger Noget, der berettiger til at sige, at ved den trufne Transaction Begrebet om Reservefondets Anvendelse er overstredet, og det maa vi huske paa, at i Loven af 4de Marts 1857 indeholdes med Hensyn til Reservefondet ikke Andet end Navnet Reservefond. Jeg skal nu villig indrømme, at jeg kan tage feil i den Mening, at der ikke er steet noget Utilbørligt, men isald der er steet noget Utilbørligt ved Dispositionen over Reservefondet, saa er det min Paastand, at saa skal det ikke foranledige os til at skrive Anmærkninger i Finantsloven, saa skal det foranledige os til gjennem Loven om Reservefondet at rette Manglerne ved at destinere Begrebet Reservefond og ved at begrænse den Ministeren med Hensyn til Reservefondet tillagte Magt bedre, end vi hidtil have gjort.